

met een geest, die beschikt over machtiger wapenen dan zwaard en vuist?

Hij deinst terug. Maar vluchten zal hij niet.

„Indien ge een mensch zijt, kom dan in het licht!” roept hij met sidderende stem.

De gestalte kwam.

‘t Was een vrouw. De armen bloot, de voeten bloot, het magere lijf gedekt met wat schamele lompen en een schapenvacht, de naakte schouders bedekt door een weelde van lang, goudblond haar. Zij beefde van koude en was bleek als een stervende.

„Wie zijt ge?” vraagt de graaf, stamelend. „En hoe komt ge hier?”

Hij ziet haar in de oogen.

Die oogen... waar zag hij ze eer?

Maar hij herkent de vrouw niet.

„Siegfried,” zei ze met zwakke stem, „ik ben uw gemalin Geneveva, die ge ter dood veroordeeld hebt. Maar de alwetende God is mijn getuige: ik ben onschuldig!”

De graaf staart, als door den donder getroffen. Geneveva? Geneveva?

Maar dat kan niet. Die is immers dood! O, zeker, het is haar geest!

Maar de zachte stem gaat voort: „Ik ben werkelijk uw Geneveva. De mannen, die mij ter dood moesten brengen, hebben me gespaard.”

Siegfried is nog geheel bedwelmd door schrik en ontsteltenis. Het wordt hem duister voor de oogen. Ziet haar met starende oogen aan. Geloof nog een geest te zien.

Geneveva geeft hem de hand. Die hand is ijskoud als van een doode.

Siegfried neemt de hand aan. O ja, zeker het is een geest, die tot hem spreekt. Die doodskoude hand! ‘t Is Geneveva’s geest!

„O, Geneveva!” barst hij jammerend los, „o, Geneveva, neem me met u in het graf. Ik ben zoo moe, zoo moe! Ik ben al jaren lang zoo moe! Ik heb gezondigd! Ik heb u gedood, u, onschuldige! O, neem me met u! Ik ben zoo moe!”

Geneveva blijft hem vriendelijk aanzien. „Zie, Siegfried!” zegt ze, „zie me goed aan. En zie, mijn hand! En zie, den ring, dien ik eens van u kreeg!”

En Siegfried ziet het gouden kleinood, en het wapen, gesneden in den edelen steen, — zijn familiewapen.

En hij is overtuigd.

„Aan den ring zie ik het, — en aan uw woorden hoor ik het. Geen enkel bitter woord. Geen enkel. Wel zijt ge, wel zijt ge Geneveva. O liefste, — en ik heb u zoo beleedigd, — o liefste, vergeef, vergeef....

„Wees gerust, Siegfried,” fluisterde zij, „alles wat geschied is, geschiedde naar Gods wil. En elken dag heb ik voor u gebeden. En voor mijzelf.”

En toen strekte zij eensklaps de magere, bloote armen ten hoogte.

„O God, o mijn God! ik dank U! ik dank U!” juichte zij.

En toen drukte ze, als teeken van verzoening, op Siegfrieds lippen een langen, langen kus.

Dan zien ze elkaar zwijgend, stil glimlachend aan.

PEPER EN ZOUT

Garage

Waarom noemt men een stalling voor auto’s: *garage*? Omdat de rage om te racen ‘t ding verlaat, zoodra het rustig in de stalling staat; het hoort op slag naar het bevel: *gā rage!* H. W. A.

190

VAN DE ZENDING

OP BOEROE door A. M. EMOUS

EEN REIS NAAR DE BERGEN

BRANDEND HEET EN ONBARMHARTIG FEL schijnt de zon op de kust van Boeroe. Zending en Mevrouw H. zitten een oogenblik voor hun huisje, bijna onmachtig zich te bewegen. Weken lang hebben ze geleden onder de moeraskoortsen, die hun lichaam sloopten, ze smachten er naar te kunnen gaan naar de bergen. Het zou een verkwikking zijn voor lichaam en geest.

Terwijl ze daarover praten, houden ze op ‘t zelfde oogenblik de hand boven de oogen, om beter te kunnen zien. Wie komt daar aan, nu op ‘t heetst van den dag? Ah, ‘t is Petrus Lolisa, ‘t dorpshef van Ningès Waën.

„Goede berichten?” Zeker, goede berichten, en na over en weer gegroet en naar den welstand gevraagd te hebben, neemt Petrus plaats.

Of ‘t mogelijk zijn zou, dat Zending en Mevrouw H. de volgende week een reis maken naar de bergen, naar Ningès Waën. — Verleden jaar is Jacobus Behoekoe, die opgeleid is door den zending tot goeroe, daarheen gegaan en hij zou zeer gaarne zien, dat de zending een inspectie-reis daarheen ondernam.

Mijnheer en Mevrouw H. kijken elkaar aan. Zóó is het: „Reeds voor wij Hem iets vroegen, voorkomt Hij onze beë,” en dan spreken ze met Petrus alles af. Hij zal zorgen, dat de reis geregeld wordt, een weg gebaad door de wildernis, de zending zal helpers huren en de dag wordt bepaald. Een week daarop zal de reis plaats vinden.

Met groote opgewektheid brengen Mijnheer en Mevrouw H. alles in orde. Twaalf dragers worden gehuurd, de draagstoelen met afdak in gereedheid gebracht, keukengerei, levensmiddelen, lampen en matrassen ingepakt.

Op den bepaalden dag neemt de reis ‘s morgens om vijf uur een aanvang. Verschillende menschen uit Tifoe en omliggende dorpen sluiten zich aan bij de karavaan. Ze hebben familie in de bergen wonen en dit is een prachtgelegenheid om mee te reizen. Dwars door het oerwoud gaat het, nu eens over bergen en door ravijnen, dan weer over vlakke velden, waar de draagstoelen dienst kunnen doen. Petrus Lolisa heeft een weg laten openhakken, maar hier en daar hebben de lianen weer een ondoordringbaar gordijn gegeven.

Om twaalf uur zijn ze gekomen op een hoogen berg. Hier zal de lunch gebruikt worden. Zending en Mevrouw H. gebruiken koffie en rijst, de inboorlingen roosteren bananen en eten sago daarbij.

Onuitsprekelijk grootsch is het uitzicht op dezen berg. Tegen de helling zit de zending en maakt een schets. Zwijgend zit z’n vrouw naast hem; in deze reine berglucht voelen ze zich als ‘t ware herleven. De menschen liggen hier en daar verspreid en rooken hun strootje. Zending H. rookt een echt Hollandsche pijp.

Niets onderbreekt de stilte als het zachte geruisch van den wind. De diep-blauwe lucht welft zich in haar eindeloosheid boven hun hoofden; ginds heel ver weg aan den horizon is de bijna onzichtbare lijn, die zee en lucht scheidt.

Al rondom het stille, geheimzinnige woud, schijnbaar rustig en zonder leven, maar in zich bergend de duizend gevaren van slangen, schorpioenen en wilde zwijnen. Overweldigend grootsch is deze gansche natuur!

Dan gaan ze weer verder. Als ze een paar uur geloopt hebben, ligt er plotseling een groot moeras voor hen en de draagstoelen doen hun dienst. Op eens klinkt er een kreet door de lucht van Mevrouw H. en verscheidene anderen. Voor ze begrijpen, wat hun overkomt, worden ze aangevallen door bloedzuigers. De mannen lachen.

„Plats, plats!” klinkt ‘t aan alle kanten, de dieren worden losgetrokken en met kracht teruggegooid in het moeras. Mevrouw H. grijpt naar alle kanten tegelijk, zeven, acht van die gulzigaards hebben zich aan haar vastgeklampt. Maar eindelijk zijn ze er doorheen en welgemoed gaan ze verder. Opgewekt en van alle kanten weerkaatst door de bergen, klinkt het

lied van Sankey: „Waarheen pelgrims, waarheen gaat gij?”

Zoo gaan ze verder, tot de zon begint te neigen naar het Westen. Dan staan ze voor het hutje, dat Petrus heeft laten zetten voor den nacht. 't Is gemaakt van stokken en bladeren, een rustbank van bamboe is er in gezet en een vuurtje brandt er.

Als 't avondeten gebruikt is, begeeft ieder zich ter ruste. Zending en Mevrouw H. gaan nog even naar buiten. Aan Gods wijden hemel lichten de duizenden sterren. Om hen heen is de groote, ongestoorde stilte.

Zonder eenigen angst leggen ze zich dan ter ruste. In deze eenzame wildernis waakt Hij over hen, zonder Wiens wil zelfs geen muschje ter aarde valt.

Om vijf uur den volgenden dag wordt de tocht voortgezet. Het oerwoud wordt al dichter en dichter; overal slingeren de lianen zich doorheen. De mannen hebben zwaar werk, met hun hakmessen een doortocht te banen. Maar in den namiddag is de plaats van bestemming bereikt. Uitbundig is de vreugd der inboorlingen. De ontvangst is waarlijk glorieus. De tifa wordt geslagen en allerhande slaginstrumenten doen zich hooren. Het vriendelijk huisje van den goeroe is ingericht voor hun logies; de goeroe zelf zal bij dorps-genoeten logeeren.

Den volgenden Zondag is 't zendingskerkje overvol en de menschen luisteren met hun gansche ziel naar 't blijde Evangelie, door den zending gebracht.

Ongeveer dertig jaar later ontvangt de weduwe van zending H. uit Ningès Waën 't volgende schrijven:

Ningès Waën, 29 - 2 - '24

Aan Njonja H., de geëerde Moeder, die bemind wordt tot op dezen dag.

Petrus Solisa en zijn vrouw Marianne loven en danken God vanwege de liefde, waarmee onze eerste pandita en njonja ons hebben gezocht in 'thooggebergte, om ons te leiden uit de duisternis van Satan tot onzen Heere Jezus, de bron van licht en zaligheid. Ja, Njonja, thans nu Petrus en Marianne met hun kinderen tot het Licht zijn gekomen en verlost zijn van Satans macht en banden, nu eerst gevoelen zij, dat er geen heil is buiten den Heere Jezus.

Terwijl Petrus nog was in de duisternis van het Heidendom, heeft hij door 't woord van den eersten dandita zich overgegeven aan den Heere Jezus, al was het ook met veel zwakheid en gebrek. En toen is daarna pandita S. gekomen en hij heeft de jonge planting van den eersten pandita verder verzorgd en geleid uit de duisternis van geestendienst en tooverij en allen anderen gruwelijken duiveldienst, die ons hart terughielden van den dienst des Heeren.

Petrus heeft niet opgehouden te informeeren naar den welstand van Toean en Njonja, en omdat u, onze geliefde Moeder, nog in leven is, heeft Petrus u dit willen zeggen, opdat het u moge troosten, maar bovenal tot eer van God.

Petrus was een toovenaar, maar is nu een ouderling der gemeente; vroeger onder den posthouder Sihoka, was hij een wreed hoofd, nu is hij een wachter voor de gemeente des Heeren; thans, bevrijd van Satans knellende banden, bestrijdt hij de duisternis, die hij eertijds liefhad en diende.

Petrus en Marianne hebben nu grijze haren en zijn bereid om heen te gaan naar 't Vaderhuis, de plaats van eeuwig heil en vrede.

Het is Petrus tot groote blijdschap, dat wij nu in plaats van een bladerenkerk, een mooie, groote kerk hebben, „Elim” genoemd, waarin wij God mogen loven en aanbidden.

De gemeente is zeer vermeerderd en telt nu 316 zielen.

Petrus besluit nu dezen brief met veel dank aan Toean en Njonja, die het Licht hebben gebracht op het eiland Boeroe. Voorwaar, in den hemel zullen wij u weerzien! Vele oude menschen, die het Evangelie van Toean en u gehoord hebben, zijn nog in leven en herinneren zich dat met dankbaarheid.

De Heere zij u nabij. Hij zegene en trooste u, totdat Hij u zal opnemen in den hemel.

Heil en zegen aan onze geliefde Njonja. PETRUS SOLISA.

☩ ☩ ☩

NOG EENS WAARZEGGERIJ

NADAT MIJN VORIG ARTIKEL WAARZEGGERIJ geplaatst was, las ik een brochure, getiteld „Zonden der Tooverij,” door Ernst Modersohn, uitgegeven bij J. N. Voorhoeve.

Veel uitgebreider niet alleen, maar ook in veel krasser termen handelt deze schrijver over de zonde, die ik in mijn artikel hekelde. Persoonlijke aanraking met vele menschen, die in de boeien dezer zonden verstrikt waren, noopten hem tot schrijven, tot een veroordeelen der zonde, een blootleggen van haar schrikkelijke gevolgen en een heenwijzing naar den eenigen weg ter ontkoming.

Het is met grooten ernst geschreven, blijkbaar door iemand, die bittere ervaringen op dit gebied heeft opgedaan.

Achtereenvolgens wordt uit Gods Woord aangetoond, dat de duistere machten van waarzeggerij en tooverij bestaan, maar tevens wordt Gods stellig verbod om zich met deze machten in te laten helder in het licht gesteld.

Het is de oude geschiedenis van het Paradijs. God verbiedt den mensch te eten van den boom der kennis des goeds en des kwaads. Satan geeft, waar God weigert. Hij brengt den mensch tot de kennis van goed en kwaad, onder schoonschijnende belofte — maar tevens werkt hij den dood.

En zoo is het ook nu. God verbiedt waarzeggerij, dooden vragen, tooverij, enz. Satan geeft, waar God weigert.

Hij geeft genezing door bezweringen, openbaart allerlei dingen, maar kluistert de ziel van zulk een mensch tevens in zijn demonische boeien. Ernst Modersohn heeft als evangelist veel gezien, en dikwijls ondervonden, dat zulke menschen heel moeilijk tot kennis der waarheid komen, en dikwijls aan den hevigsten strijd en twijfelingen ten prooi zijn.

Uit het Oude- en Nieuwe Testament toont hij aan, dat alle waarzeggerij en tooverij en wat daarmee verwant is, Heidensche praktijken zijn. Satan blijft Satan, al neemt hij woorden der Schrift in den mond. Dit weten wij wel uit de geschiedenis van de verzoeking in de woestijn. En de dienstmaagd te Filippi sprak ook vrome woorden, maar niettemin was het een demon, die zich van haar bediende. Een Simon de toovenaar in Samaria en een Bar-Jezus aan het hof van Sergius Paulus zijn afschrikwekkende voorbeelden. En in Openbaring 21 : 8 en 22 : 15 wordt onder het gruwelijke, dat buiten het koninkrijk der hemelen gesloten wordt, ook de toovenaar met name genoemd.

Het is echter de schoonschijnende vorm, die bedriegt. Het niet willen buigen onder Gods wet en voor Gods wil over ons leven, en nu op gemakkelijker wijze nemen wat God ons verboden heeft. En Satan zorgt er wel voor, dat hij in zijn ware gedaante zich schuil houdt, zich soms zelfs voor-doet als een engel des lichts.

Na enkele voorbeelden van de treurige gevolgen voor wie zich met deze zonden van tooverij afgeeft, wordt in het slothoofdstuk: Uit de boeien bevrijd, de weg, de eenige weg ter ontkoming gewezen. De weg, die dezelfde is als voor alle in zonde gekluisterde zielen: de zonde belijden en laten, en gelooven in den Naam van Jezus, die reinigt van alle zonden.

In onzen tijd, waarin Heidendom en daarmee gepaarde gaande occulte wetenschappen weer driest het hoofd opsteken, doet het goed zulk een kloek en beslist getuigenis te hooren.

J. H. K.

GEDACHTEN

Een waarzegger is niet een waarheidzegger.

* * *

Saul had de waarzeggers en duivelkunstenaars uit het land weggedaan, toen hij op Gods zegen vertrouwde. Hij zocht naar een waarzegster, toen hij, door zijn zonde, niet meer op Gods zegen kon rekenen.